

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) Ing. P. S., b) Ing. M. B., Ph.D., c) BD Hábova 1569, bytové družstvo**, se sídlem Hábova 1569/18, Praha 5, **d) Bytové družstvo Vlachova 1511, družstvo**, se sídlem Vlachova 1511/8, Praha 5, **e) Bytové družstvo LÉTO Vlachova 1512, družstvo**, se sídlem Vlachova 1512/6, Praha 5, **f) Bytové družstvo Vlachova**, se sídlem Vlachova 1510/10, Praha 5, všichni zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Trigema Stodůlky a.s., se sídlem Bucharova 2641/14, Praha 5, zas. JUDr. Davidem Maškem, Ph.D., advokátem, se sídlem Ovocný trh 573/12, Praha 1, II) PRAETOR FINANCE s.r.o., se sídlem Hábova 2345/7, Praha 5, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č. j. MHMP 1467541/2023, a ze dne 2. 3. 2022, č. j. MHMP 189543/2022, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, č. j. 14 A 41/2022-209, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 5. 2024, č. j. 14 A 41/2022-262,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) **se z a m í t a j í**.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům a) – f) na náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech částku 12.390 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Petry Humlíčkové, advokátky.
- III. Osoba zúčastněná na řízení I) **je p o v i n n a** zaplatit žalobcům a) – f) na náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech částku 12.390 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobců JUDr. Petry Humlíčkové, advokátky.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení II) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad městské části Praha 13 (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 2. 7. 2019 k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) rozhodnutí č. j. P13-02308/2019 (dále jen „územní rozhodnutí“), kterým rozhodl o umístění stavby „Bytový dům Paprsek“ (dále jen „stavební záměr“) na pozemcích parc. č. 151/59, 155/17, 155/42, 155/43, 155/45, 155/129, 155/130, 155/131, 155/132, 160/2, 160/8, 160/13, XA, 160/15, XB, XC, 160/115, 160/117, 160/118, 160/119, 160/120, 160/121, 160/122, 162/87 a 2186/1, v katastrálním území S., podle § 79 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 92 téhož zákona. Tímto rozhodnutím současně povolil výjimku z bodu č. 2.0.2. přílohy č. 1 k vyhlášce č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb.

[2] Stavební úřad následně vydal stavební povolení na stavební záměr rozhodnutím ze dne 10. 5. 2021, č. j. P13-23348/2021 (dále jen „stavební povolení“).

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 1. 2021, č. j. MHMP 1809211/2020 (dále také jen „rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021“), zamítl odvolání žalobců a) – f) [dále společně jako „žalobci“] a potvrdil územní rozhodnutí.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 34/2021-102 (dále jen „zrušující rozsudek“), rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku jej zavázal, aby zajistil, že závazné stanovisko silničního správního úřadu a nové závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy bude podrobeno řádnému přezkumu podle § 149 odst. 7 správního řádu.

[5] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 3. 2022, č. j. MHMP 189543/2022 [dále jen „napadené rozhodnutí II“; číslování zvoleno s ohledem na věcnou, nikoliv časovou posloupnost daných rozhodnutí – poznámka soudu], zamítl odvolání žalobců a potvrdil stavební povolení. Dále rozhodnutím ze dne 24. 7. 2023, č. j. MHMP 1467541/2023 [dále jen „napadené rozhodnutí I“; společně s napadeným rozhodnutím II také jen „napadená rozhodnutí“], zamítl odvolání žalobců a potvrdil územní rozhodnutí.

II.

[6] Žalobci se proti oběma napadeným rozhodnutím bránili žalobou u městského soudu, který je v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil.

[7] Městský soud zrekapituloval průběh územního řízení i řízení o vydání stavebního povolení a shrnul žalobní body vztahující se k rozhodnutím z nich vzešlým. Většinu žalobních námitek shledal nedůvodnými (pro stručnost odkazuje Nejvyšší správní soud na odůvodnění napadeného rozsudku na www.nssoud.cz). Dal však žalobcům za pravdu v tom, že stavební úřad se dopustil nesprávnosti ohledně zjištění výškové hladiny okolních staveb a

pokračování

navazujícího závěru o přípustnosti umístění stavebního záměru, který má místy dosahovat výšky téměř 40 m (maximální výška činí 39,93 m) v dané lokalitě.

[8] Městský soud poukázal na to, že stavební záměr se umísťuje na pozemek, který je v územním plánu (opatření obecné povahy č. 55/2018, zastupitelstva hl. města Prahy ze dne 6. 9. 2018) označen jako „stabilizované území“, v rámci kterého se nepředpokládá významný stavební rozvoj a v němž lze pouze zachovávat, dotvářet či rehabilitovat stávající urbanistickou strukturu. K tomu dodal, že pojmy zachování a dotváření stávající urbanistické struktury a rozsáhlá stavební činnost jsou neurčitými právními pojmy, které je potřeba vyložit a následně aplikovat na zjištěný skutkový stav věci. Městský soud dále vysvětlil, že k posouzení toho, zda se jedná o rozsáhlou stavební činnost, se posuzují kritéria velikosti, hmoty či urbanistického rázu záměru. Samotná odlišnost mezi novou a již existující stavbou z hlediska stavebních parametrů přitom není bez dalšího určující pro závěr o tom, že se jedná o rozsáhlou stavební činnost. Záměr je nutné srovnat v rámci širšího okolí a všechny uvedené faktory je nezbytné posoudit komplexně. Dodržení stávající výškové hladiny staveb tak není samo o sobě nutnou ani dostačující podmínkou pro závěr o dodržení limitů výstavby, ale je jednou z okolností, k nimž je třeba přihlížet při posouzení limitu výstavby. Smyslem zohlednění stávající výškové hladiny lokality je tedy předejít situaci, kdy bude do stabilizovaného území umístěna stavba, která zřetelně převyšuje stávající zástavbu a vytváří novou dominantu lokality nebo ji jinak zásadně rozvíjí.

[9] V dané věci správní orgány postupovaly podle stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018, a proto byly povinny posoudit stavební záměr jednak z hlediska jeho souladu se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy [především s nařízením hl. m. Prahy č. 10/2016 Sb., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy)], a jednak z hlediska jeho souladu s územně plánovací dokumentací, především s územním plánem [což je předmětem závazných stanovisek, která vydává Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) a jemu nadřízené Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“)].

[10] Městský soud poukázal také na obsah závazných stanovisek orgánů územního plánování (magistrátu ze dne 13. 11. 2018 a ministerstva ze dne 8. 6. 2020) a upozornil na to, že byť přípustnost umístění stavebního záměru posuzovaly celkem čtyři správní orgány (oba uvedené orgány územního plánování z hlediska souladu stavebního záměru s územním plánem a stavební úřad i žalovaný z hlediska souladu se stavebním zákonem a prováděcími předpisy) a všechny dospěly ke stejnému, pro stavebníka kladnému, výsledku, každý z nich vycházel z odlišně vymezené lokality, ve vztahu k níž umístění stavebního záměru posuzoval. To městský soud nepovažoval za pochybení, neboť měl za to, že není nutné, aby orgány územního plánování, které vydaly závazná stanoviska, a stavební úřad s žalovaným, vymezili lokalitu, do které je umísťován stavební záměr, stejně, neboť jejich odbornost, specializace a zaměření jsou rozdílné. Sám se však přiklonil k žalovanému v tom, že do posuzované lokality (z hlediska posouzení výškové hladiny) nemá být zahrnuta budova Siemens, umístěná za ulicí Jeremiášova při stanici metra Stodůlky (za čtyřproudovou dopravní tepnou ohraničenou protihlukovými zábranami, která je od stavebního záměru vzdálena cca 200 m a nachází se nadto v rozvojovém, nikoliv stabilizovaném území). Pro účely posouzení souladnosti stavebního záměru se stavebním zákonem a prováděcími

předpisy (zejména pokud jde o přípustnou výšku staveb a možnost umístění stavebního záměru v daném území z hlediska výškové hladiny lokality) tudíž městský soud ve shodě s žalovaným vyšel z lokality vymezené ulicemi Flöglova, Hostinského, Oistrachova a Jeremiášova.

[11] S odkazem zejména na § 4 písm. a), § 20 odst. 1, § 25 a § 26 pražských stavebních předpisů, podle nichž musí být při umísťování staveb přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce, která je vymezena v 7 výškových hladinách (I až VII) a kterou je v případě, že není stanovena v územním nebo regulačním plánu třeba odvodit z charakteru okolní zástavby a také s přihlédnutím k výšce uvedené v územně analytických podkladech, městský soud dospěl k závěru, že žalovaný otázku výškové hladiny lokality a možnosti umístit stavební záměr v ní posoudil mechanicky a zjednodušujícím způsobem. V napadeném rozhodnutí totiž dovodil, že okolní zástavba spadá do výškové hladiny VII (21 m až 40 m), v níž je proto možné umístit stavební záměr dosahující místy téměř 40 m. Městský soud však po podrobném rozboru územně analytických podkladů dovodil, že převládající výška okolní zástavby v posuzované lokalitě (k níž je třeba přihlížet ve smyslu odd. 15, bodu 59. přílohy č. 1 územního plánu) se nachází ve výškové hladině VI (16 m až 26 m) a pouze dvě stavby na okraji dané lokality (jak ji vymezil žalovaný) přesahují horní limit výškové hladiny VI.

[12] Městský soud proto uzavřel, že žalovaný výškovou hladinu okolní zástavby posoudil nesprávně. V dalším řízení mu uložil, aby znovu posoudil, zda lze při respektování závěrů městského soudu stavební záměr v dané lokalitě umístit a zda tento záměr případně splňuje podmínky pro umístění tzv. převýšené stavby podle § 25 odst. 3 pražských stavebních předpisů. Teprve poté lze posoudit také to, zda je stavební záměr v souladu s limity rozvoje území. S ohledem na nezákonnost napadeného rozhodnutí I podle městského soudu nemohlo obstát ani stavební povolení, resp. jej potvrzující napadené rozhodnutí II.

III.

[13] Proti napadenému rozsudku se žalovaný [dále jen „stěžovatel 1“) a osoba zúčastněná na řízení I [dále jen „stěžovatelka 2“) společně se stěžovatelem 1) též jen „stěžovatelé“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhují jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. Se svými kasačními stížnostmi se navzájem ztotožňují.

[14] Stěžovatelé shodně poukazují na to, že v nyní projednávané věci městský soud zrušujícím rozsudkem zrušil rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021 a zavázal v něm stěžovatele 1), aby zajistil, že závazné stanovisko silničního správního úřadu i závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy bude podrobeno řádnému přezkumu podle § 149 odst. 7 správního řádu. V souladu s tím stěžovatel 1) postupoval a vydal napadené rozhodnutí I. Ostatní námitky žalobců ve zrušujícím rozsudku posoudil jako nedůvodné, a to včetně nyní řešené otázky výškové hladiny daného území. S ohledem na tuto skutečnost nyní městský soud v napadeném rozsudku posoudil shodnou otázku týkající se určení výškové hladiny v rozporu se zrušujícím rozsudkem a navíc nesprávně.

[15] Stěžovatelé tudíž mají za to, že městský soud nedodržel zásadu předvídatelnosti soudního rozhodnutí, když postupoval v rozporu s právním názorem dříve vysloveným (ve

pokračování

zrušujícím rozsudku sp. zn. 17 A 34/2021) ve stejné věci. Stěžovatel 1) odkazuje též na závěry, které vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 7. 2006, č. j. 9 Afs 59/2007-56, a v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, týkající se možnosti revize původního závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, které lze použít i na rozhodování krajských soudů. Ačkoliv stěžovatel 1) vydal po vydání zrušujícího rozsudku nové rozhodnutí a formálně jde tedy o věc novou, v materiálním smyslu se jedná o věc totožnou. Jelikož nedošlo ke změně skutkového ani právního stavu, nelze akceptovat závěry městského soudu obsažené v odst. 26. napadeného rozsudku ohledně změny právního posouzení otázky určení výškové hladiny daného území. Také stěžovatelka 2) poukazuje na nemožnost odlišného právního posouzení v téže věci, již dovedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72.

[16] Stěžovatelé ve svých kasačních stížnostech také namítají, že stávající územní plán neobsahoval konkrétní výškovou regulaci nových staveb, a posouzení maximální regulované výšky tak bylo v kompetenci stavebního úřadu, který ji provádí podle § 25 až § 27 pražských stavebních předpisů, které podrobně upravují výšky nových budov v území. Posuzování výšky stavebního záměru zde tedy neprobíhalo podle územního plánu. Pražské stavební předpisy posuzují regulovanou výšku maximální, kdežto územní plán posuzuje výšku charakteristickou v území. Pražské stavební předpisy stanoví v § 26 jednoznačně, že maximální regulovaná výška je stanovena v celé vymezené ploše, což stěžovatel 1) provedl. Zasadil regulovanou výšku stavebního záměru do výškové hladiny VII podle těchto předpisů, neboť odkázal na budovy, které mají regulovanou výšku stěn podél stavební čáry v rozmezí 26,3 až 26,7 m. Z toho je zřejmé, že v dané lokalitě lze uvažovat s ohledem na výškovou hladinu VII s výškami staveb do 40 m. K témuž závěru dospěly čtyři odborné instituce, což potvrzuje skutečnost, že stavební záměr, jak byl navržen, je v souladu s veřejným zájmem definovaným územním plánem, stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. Stěžovatel 1) má tudíž za to, že výšku stavebního záměru posoudil v souladu s pražskými stavebními předpisy.

[17] Stěžovatel 1) dále nesouhlasí s výrokem III. napadeného rozsudku a namítá, že městský soud v něm zrušil jeho rozhodnutí ze dne 22. 6. 2022, č. j. MHMP 1013414/2022, které ale v nynější věci není předmětem přezkumu.

[18] Stěžovatelka 2) spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku také v překročení mezí soudního přezkumu. Posouzení stávající urbanistické struktury území a soulad stavebního záměru s ní je otázkou vysoce odbornou, k jejímuž posouzení jsou povolány především příslušné správní orgány. Z uvedeného důvodu nemohl městský soud posuzovat výškovou hladinu okolní zástavby a měl se omezit pouze na přezkum závěrů stěžovatele 1) obsažených v napadených rozhodnutích, které jej vedly k úvahám o výškové hladině. Pokud přesto k uvedenému posouzení přistoupil a nedostatečně vyvrátil kvalifikované závěry stěžovatele 1), pak učinil napadený rozsudek vnitřně rozporným.

[19] Stěžovatelka 2) dále namítá také to, že městský soud nezohlednil stavební záměr ve vztahu ke stávající urbanistické struktuře. Určení výškových hladin samo o sobě nemůže v posuzovaném případě způsobit nezákonnost napadených rozhodnutí a vést k závěru o nepřipustnosti umístění stavebního záměru, pokud tento stavební záměr jako celek

požadavky výstavby ve stabilizovaném území splňuje. Městský soud se měl zabývat i tím, zda je umístění stavebního záměru v souladu se stávající urbanistickou strukturou, a splňuje tedy požadavky pro umístění ve stabilizovaném území.

[20] Stěžovatelka 2) nesouhlasí ani s úvahou městského soudu, že nesla podnikatelské riziko spojené s tím, že pravomocně vydaná rozhodnutí stavebních úřadů mohou být v budoucnu zrušena. Tento argument je zcela v rozporu se zásadou presumpce správnosti správních aktů.

[21] V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatelka 2) namítá také nesprávnost postupu městského soudu, spočívající v tom, že napadený rozsudek se v zásadních otázkách podobá rozsudku ze dne 1. 2. 2024, č. j. 14 A 79/2022-107, který se týká osoby zúčastněné na řízení II). Na pozemek sousedící se stavebním záměrem stěžovatelky 2) se však uplatní jiná právní úprava. Stěžovatelka 2) poukazuje i na jednotlivé odlišnosti těchto případů, a to jednak na právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku městského soudu, který nebylo možné překonat, a také na posouzení souladu stavebního záměru s územním plánem, jako tomu bylo u vedlejšího pozemku. O podobnosti, resp. nedostatečném posouzení zvláštností daného případu městským soudem svědčí podle stěžovatelky 2) také chybně uvedený výrok III. napadeného rozsudku.

IV.

[22] Žalobci ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem stěžovatelů uvádí, že soulad s charakterem území podle § 20 pražských stavebních předpisů nebyl v předchozí žalobě samostatným žalobním bodem a nebyl ani obsahem rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021. Z uvedeného důvodu městský soud ve zrušujícím rozsudku o této otázce nerozhodoval.

V.

[23] Osoba zúčastněná na řízení II) svého práva vyjádřit se ke kasačním stížnostem nevyužila.

VI.

[24] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Stěžovatelé v kasační stížnosti mimo jiné shodně namítají, že městský soud postupoval v rozporu se svým právním názorem vysloveným dříve ve zrušujícím rozsudku. Nerespektoval tudíž zásadu předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud ověřil v soudním spise vedeném ve věci sp. zn. 17 A 39/2021 (posléze spojené ke společnému projednání pod sp. zn. 17 A 34/2021, v níž byl vydán zrušující rozsudek), že žalobci v původním řízení v žalobě (ve věci sp. zn. 17 A 39/2021) namítali, že stavební záměr nerespektuje stabilizované území podle územního plánu mimo

pokračování

jiné z toho důvodu, že bylo nesprávně vymezeno území pro určení výškové hladiny dané lokality a také nesprávně určena výšková hladina této lokality. Vydaná závazná stanoviska, územní rozhodnutí i rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021 podle žalobců nesprávně vymezila území a lokalitu rozhodnou pro posouzení souladu stavebního záměru s územním plánem, neboť poukazovala na výškové objekty umístěné v rozvojových, a nikoliv ve stabilizovaných plochách.

[28] Městský soud v odst. 32. zrušujícího rozsudku (dostupném na www.nssoud.cz) k této námitce vyslovil, že „[p]okud jde o výškovou hladinu záměru, rozpor s územním plánem a otázku stabilizovaného území, lze odkázat na str. 9-11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde přináší argumentaci, že navrhovaný záměr s regulovanou výškou 39,9 m spadá do výškové hladiny VII (26 – 40 m), čím není založen rozpor s § 25 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (PSP). Žalovaný také zdůraznil obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu, včetně revizního závazného stanoviska nadřízeného správního orgánu.“ Uvedenou úvahu přitom v odst. 31. téhož rozsudku uvedl douškou, že tam, kde neshledal žalobní námitky (obdobné těm odvolacím) důvodnými, avšak které řádně a správně vypořádal žalovaný [zde stěžovatel 1)] odkazuje pro stručnost na rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021.

[29] Nejvyšší správní soud předesílá, že si je plně vědom své judikatury (viz výše odst. [16]), která klade důraz na zásadu předvídatelnosti soudního rozhodnutí a na nemožnost postupovat v rozporu s právním názorem dříve vysloveným. Tuto judikaturu nehodlá v nynější věci jakkoliv relativizovat. V daném případě však má za to, městský soud tuto zásadu neporušil. Je tomu tak proto, že odůvodnění obsažené ke stěžejní sporné otázce určení výškové hladiny lokality, jež je významná pro dílčí závěr o možnosti umístit daný stavební záměr s maximální výškou 39,93 m, které uvedl městský soud ve zrušujícím rozsudku, vůbec neobsahuje jakoukoliv jeho vlastní úvahu, nýbrž prosté osvojení si závěrů stěžovatele 1) z rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021. Z něj městský soud ve zrušujícím rozsudku uvádí ve vztahu k výškové hladině jedinou větu (viz citace v předchozím odstavci) a zcela obecně odkazuje na blíže nespecifikovaná závazná stanoviska dotčeného a jemu nadřízeného správního orgánu. Takové vypořádání řádně uplatněné žalobní námitky, které by mělo následně zavazovat městský soud v dalším řízení při přezkumu stěžovatelem 1) nově vydaného rozhodnutí (byť přezkoumávající totéž územní rozhodnutí a s totožným okruhem účastníků řízení), nemůže představovat závazný právní názor, kterým má být městský soud (jeho čtrnáctý senát) dále vázán.

[30] Jinými slovy, nevyslovil-li městský soud k otázce určení výškové hladiny ve zrušujícím rozsudku žádný svůj vlastní závěr a v obecnosti odkázal na vypořádání provedené stěžovatelem 1) v rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021, z něhož zreprodukoval zjednodušenou úvahu o tom, že „navrhovaný záměr s regulovanou výškou 39,9 m spadá do výškové hladiny VII (...), čímž není založen rozpor s § 25 [pražských stavebních předpisů]“, aniž by bylo ze zrušujícího rozsudku seznatelné, jak k tomuto závěru vůbec [stěžovatel 1)] dospěl a zda uvedená úvaha koresponduje, kromě § 25 pražských stavebních předpisů, také požadavkům vyplývajícím z § 26 odst. 1 písm. a) téže normy, pak vůbec nelze o jakémkoliv závazném právním názoru hovořit. Z uvedeného důvodu nemůže v dalším řízení, v němž je předmětem přezkumu jiné (nově vydané) rozhodnutí stěžovatele 1), byť materiálně se jistě

týká týchž účastníků a téhož stavebního záměru, zavazovat městský soud a nemůže ani vést k závěru o nerespektování zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Čtrnáctý senát městského soudu tudíž nebyl co do úvah týkajících se výškové hladiny zástavby v posuzované lokalitě a možnosti umístit stavební záměr s maximální výškou až 39,93 m v ní předchozím právním názorem sedmnáctého senátu téhož soudu jakkoliv vázán. Je zřejmé, že sedmnáctý senát městského soudu ve zrušujícím rozsudku, vědom si toho, že rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021 zrušuje z důvodu nezbytnosti zajistit přezkum některých vydaných závazných stanovisek, nevěnoval uvedené námitce a jejímu obsahu dostatečnou pozornost a blíže se jí nezabýval.

[31] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepřehlédl, že shora citované odůvodnění obsažené ve odst. 32. zrušujícího rozsudku nelze považovat ani řádné a úplné posouzení uplatněné žalobní námitky (viz její obsah v odst. [27]). Jejím předmětem totiž nebylo pouze určení výškové hladiny v daném území jako takové, ale s tím úzce související otázka vymezení posuzovaného území a lokality rozhodné pro určení této výškové hladiny. Tuto podstatnou část dané žalobní námitky městský soud ve zrušujícím rozsudku zcela opomněl a nikterak se k ní nevyjádřil (ani odkazem na přezkoumávané rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021), ač její souvislost s určením výškové hladiny dané lokality je zjevná a nepochybná.

[32] Přestože tedy ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nepovažuje za pochybení, pokud se správní soud ve svém rozhodnutí nezabývá detailně každou uplatněnou námitkou, a pravidelně považuje za dostačující, pokud se správní soud vypořádá s obsahem a smyslem žalobní argumentace, takto nebylo možno v dané věci přistoupit k otázce určení výškové hladiny stavebního záměru v kontextu daného území bez toho, aby ve zrušujícím rozsudku městský soud současně pojednal o důvodech, pro které při tomto určení vycházel z vymezení určité lokality, z jakého důvodu a jak návazně na to usoudil o charakteru zástavby v dané lokalitě a stanovení její výškové hladiny. To platí tím spíše, že samotný stěžovatel 1) v kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že nejen správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích (o umístění stavby), ale také orgány územního plánování vydávající v dané věci závazná stanoviska, se v otázce vymezení lokality rozhodné pro určení výškové hladiny různily. Nejvyšší správní soud tedy opětovně zdůrazňuje, že městský soud ve zrušujícím rozsudku k uvedeným souvisejícím otázkám žádný svůj právní názor nevyjevil, v napadeném rozsudku jím tudíž nemohl být čtrnáctý senát téhož soudu vázán.

[33] Nelze proto přisvědčit stížnostní námitce o porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí v důsledku vydání napadeného rozsudku. Dříve vyslovený právní názor zavazuje v dalším řízení správní soud pouze v případě, že splňuje požadavek na jeho přezkoumatelnost. Tento požadavek však v souzené věci ohledně opakovaně zmiňované otázky vymezení území, pro které se výšková hladina stanoví, a samotné určení výškové hladiny lokality pro umístění stavebního záměru splněn nebyl. Jako první vyjádřil svůj závazný právní názor na danou problematiku městský soud teprve v napadeném rozsudku.

[34] Spornou otázkou v souzené věci zůstává, zda bylo možné posoudit výškovou hladinu lokality pro umístění stavebního záměru podle nejvyšších staveb ve vymezeném území [jak učinil stěžovatel 1) s odkazem na § 25 pražských stavebních předpisů], či zda bylo třeba postupovat při posuzování výškové hladiny podle charakteristiky daného území, zejména podle převládající výšky v charakteristickém vzorku zástavby (jak to dovodil městský soud).

pokračování

Nejvyšší správní soud již nyní uvádí, že za správný považuje závěr městského soudu z dále uvedených důvodů.

[35] Ze správního spisu vyplývá (a není ani sporné), že orgány územního plánování ve svých závazných stanoviscích ze dne 13. 11. 2018 a 8. 6. 2020, stavební úřad v územním rozhodnutí i stěžovatel 1) v napadeném rozhodnutí I vymezili lokalitu, od níž se má odvodit výšková hladina, rozdílně. Městský soud však v napadeném rozsudku přisvědčil stěžovateli 1) v tom, že za rozhodnou je třeba považovat lokalitu definovanou ulicemi Flöglova, Hostinského, Oistrachova a Jeremiášova [jakkoliv důvody tohoto vymezení stěžovatel 1) v napadeném rozhodnutí více nevysvětlil]. Vyšel přitom z toho, že v daném případě není na místě výškovou hladinu stabilizovaného území, do něhož má být stavební záměr umístěn, posuzovat i s ohledem na rozvojové území od dané lokality vzdálené 200 m, které má zcela rozdílný charakter (jak k věci přistoupil stavební úřad). S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[36] Městský soud správně upozornil také na to, že smysl vymezení výškové hladiny dané lokality, kam má být umístěn stavební záměr, spočívá právě v tom, aby do stabilizovaného území nebyly umísťovány stavby, které zásadně mění jeho urbanisticko-architektonické poměry (shodně srov. též městským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2023, č. j. 5 As 25/2021-174).

[37] Městský soud tudíž dále posuzoval, zda stěžovatel 1) vymezil výškovou hladinu pro jím definovanou lokalitu správně, když ji posoudil jako výškovou hladinu VII právě s ohledem na nejvyšší v ní se nacházející budovy. K tomu jednak poukázal na základní pravidla pro umísťování staveb vyplývající z § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů [*Při umísťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.* (důraz přidán soudem)].

[38] Samotnou otázku výškové regulace vymezují pražské stavební předpisy v § 25 až 27. Z nich mimo jiné vyplývá, že *výškové uspořádání se definuje stanovením výškových hladin podle odstavce 2, určením závazné maximální a minimální regulované výšky budov nebo stanovením minimálního a maximálního počtu podlaží (§ 25 odst. 1).* Odstavec 2 téhož ustanovení pak vymezuje jednotlivé výškové hladiny stanovením minimální a maximální regulované výšky budov, přičemž pro hladinu VI [kam zařadil danou lokalitu městský soud] činí rozmezí 16 m až 26 m a pro hladinu VII [kam lokalitu zařadil stěžovatel 1)] 21 m až 40 m.

[39] Ustanovení § 25 odst. 3 pražských stavebních předpisů dále stanoví, že *spolu s určením výškové regulace v územním nebo regulačním plánu lze stanovit podmínky, za jejichž splnění lze stanovenou maximální regulovanou výšku přesáhnout, popřípadě minimální regulovanou výšku podkročit, a to určením konkrétního místa nebo typu stavby anebo obecných pravidel.*

[40] Konečně § 26 pražských stavebních předpisů upravující umísťování staveb s ohledem na výškovou regulaci ve svém písm. a) stanoví, že *stavby se umísťují v souladu s výškovou regulací stanovenou podle § 25. Není-li výšková regulace stanovena územním nebo regulačním*

plánem, platí, že ve stabilizovaném území se odvozují výškové hladiny z územní studie nebo v případě hladin I–VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech.

[41] Městský soud v napadeném rozsudku poukázal na to, že z přezkumného závazného stanoviska ministerstva ze dne 8. 6. 2020 vyplývá, že vymezilo výškové hladiny bezprostředně sousedících panelových domů ve výškové hladině VI a VII s tím, že uvedené hodnocení nenahrazuje posouzení výškových hladin, která provádí stavební úřad při posouzení souladu stavebního záměru se stavebním zákonem a prováděcími předpisy. Bylo tedy na stěžovateli 1), aby tuto výškovou hladinu stanovil podle pravidel obsažených ve výše citovaných ustanoveních těchto předpisů.

[42] Nejvyšší správní soud jednak zdůrazňuje, že považuje za zcela správné úvahy městského soudu, které vyslovil k posouzení výškové hladiny dané lokality v odst. 56. až 57. napadeného rozsudku, které není třeba opakovat.

[43] Stěžovatel 1) k tomu ve své kasační stížnosti uvádí, že postupoval podle § 26 pražských stavebních předpisů, jelikož územní plán výškovou regulaci neurčuje a stanoví jen dvě oblasti výškové hladiny, jednak pro výškové stavby převyšující 40 m a pro ostatní stavby. Uvedené ustanovení pražských stavebních předpisů (viz jeho citace v odst. [40] výše) ale v případě, že výšková regulace není obsažena v územním plánu, předpokládá ve stabilizovaném území (o něž se zde jedná) při vymezení výškové hladiny I – VII vycházet z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech. To však stěžovatel 1) neučinil.

[44] Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoliv stěžovatel tvrdí, že územní plán neobsahuje konkrétní výškovou regulaci nových staveb, je třeba upozornit na pravidla výškové regulace obsažená v odd. 7, pododdílu 7b přílohy č. 1 územního plánu, který také obsahuje vymezení výškových hladin (v odd. 15 bodě 59. přílohy č. 1, shodně jako § 25 odst. 2 pražských stavebních předpisů) a současně stanoví (jak správně poukázal i městský soud), že tyto výškové hladiny se určují podle „*převažující výšky v charakteristickém vzorku zástavby*“. Stěžovatel přitom výškovou hladinu dané lokality určil podle nejvyšších staveb v ní. Nepostupoval tedy ani podle toho, co obsahuje (v souladu s § 86 odst. 2 pražských stavebních předpisů) ohledně výškové regulace územní plán, ale ani podle toho, co obsahuje § 26 písm. a) pražských stavebních předpisů, kterého se sám dovolává.

[45] Právě s ohledem na požadavek posouzení výškové hladiny s ohledem na převažující výšku charakteristické zástavby posoudil výškovou hladinu dané lokality městský soud, který z územně analytických podkladů dovodil, že v dané lokalitě „*je patrné, že blok panelových domů sousedící se záměrem v jeho jižní části dosahuje výšky od 23,7 do 25,4 m. Jižně je orientován také navazující blok panelových domů v ulici Kálikově, který ovšem v části navazující na záměr nepřevyšuje 25 m výšky, a až v jednom vzdálenějším vchodu dosahuje výšky max. 27,3 m. S tímto maximálním rozměrem ovšem dle shora uvedeného žalovaný nepočítal, jelikož jím zjištěné hodnoty dosáhly max. 26,3 m. Ani soud nepovažoval za potřebné do výškové hladiny zařadit tento jeden úsek budovy přesahující výškovou hladinu VI. Zbylé objekty orientované na jih a východ od záměru spadají buďto do výškové hladiny VI a zbylé dosahují pouze výškové hladiny II až IV. Na severovýchod se také nachází zástavba s převažující výškovou hladinou III, resp. dílem přesahující do hladiny IV. Za jediný objekt, který soustavněji s ohledem*

pokračování

na jeho orientaci k záměru přesahuje výškovou hladinu VI, je třeba označit blok panelových domů v ulici Vlacho va (přes Šostakovičovo náměstí). Z územně analytických podkladů plyne, že jižně orientovaná strana tohoto bloku na několika místech přesahuje kótu 26 m (26,1 až max. 26,8 m v nejvyšším místě). Zbylá část tohoto bloku pak nepřesahuje výšku 26 m.

[57] (...) Převládající okolní zástavbu je nutné – v lokalitě vymezené žalovaným dle § 26 PSP – charakterizovat ve výškové hladině VI (16 – 26 m), nikoli v hladině VII (21 – 40 m), jelikož v celé žalovaným ohraničené lokalitě jen dvě stavby, a to jen v jejich malé části, přesahují horní limit výškové hladiny VI. Z tohoto relativně nepodstatného přesahu nelze dovodit, že lokalita dosahuje výškové hladiny VII (26 – 40 m) a že v této lokalitě pak lze bez dalšího umístit stavby přesahující 39,9 m, tzn. stavbu, která převyšuje nejvyšší bod okolní zástavby o více než 12 m. “

[46] Shrnutí z precizní analýzy provedené městským soudem plyne, že u naprosté většiny staveb charakteristických pro danou lokalitu (tj. v převažující výšce zástavby) se jedná nanejvýš o výškovou hladinu VI, tj. 16 m až 26 m, s výjimkou dvou budov, které maximální limit této hladiny přesahují nikoliv výrazně (maximálně o 1,8 m). Uvedené závěry městského soudu přitom stěžovatelé nerozpoukují. Přesto ale zastávají názor, že pokud některé z budov v dané lokalitě výškovou hladinu překračují, je třeba stanovit výškovou hladinu celé posuzované lokality ve vyšší výškové hladině VII, do níž lze umístit také stavební záměr, dosahující maximální výšky 39,93 m. Takové posouzení, jak již uvedeno, není správné, neboť nekoresponduje ani požadavkům vyplývajícím z § 26 písm. a) pražských stavebních předpisů, který aplikoval stěžovatel 1), ani z územního plánu (ten obsahuje vymezení výškových hladin shodně s § 25 odst. 2 pražských stavebních předpisů). Nezohledňují převažující výšku charakteristické zástavby dané lokality (resp. slovy pražských stavebních předpisů charakter okolní zástavby), nýbrž poměřují její výškovou hladinu podle dvou budov na okraji lokality mírně tuto zástavbu převyšujících.

[47] Nejvyšší správní soud tudíž ve shodě s městským soudem uzavírá, že stěžovatel 1) pochybil, posoudil-li výškovou hladinu lokality rozhodně pro danou věc (vymezenou ulicemi Flöglova, Hostinského, Oistrachova a Jeremiášova) pouze na základě pár staveb s nejvyšší výškou nacházejících se v dané lokalitě, aniž by současně dovodil, že se jedná o charakteristickou zástavbu dané lokality a převažující výškovou hladinu této zástavby.

[48] Stěžovatel 1) dále v kasační stížnosti namítá, že městský soud ve III. výroku napadeného rozsudku zrušil jeho rozhodnutí ze dne 22. 6. 2022, č. j. MHMP 1013414/2022, které však není předmětem přezkumu v souzené věci. Ani uvedené námitce nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Z obsahu spisu vedeného městským soudem totiž vyplývá, že tento nedostatek zhojil vydáním opravného usnesení ze dne 29. 5. 2024, č. j. 14 A 41/2022-262. Ze záhlaví napadeného rozsudku, z jeho výroku V., a taktéž z jeho odůvodnění přitom nepochybně vyplývá, kterých rozhodnutí vydaných stěžovatelem 1) se přezkum v řízení před městským soudem týkal a že ve výroku III. napadeného rozsudku došlo toliko ke zjevné nesprávnosti v údajích obsažených ve výroku napadeného rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400). Opravený výrok III. napadeného rozsudku je přitom zcela v souladu s jeho odůvodněním a nejedná se ani o opravu výroku na znění zcela opačné. Zbývá dodat, že proti opravnému usnesení je přípustná kasační stížnost, jejímž předmětem je splnění podmínek pro provedení opravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006-123). Měl-

li tedy stěžovatel 1) za to, že opravné usnesení je nezákonné, mohl proti němu brojit samostatnou kasační stížností, čehož nevyužil. S ohledem na vše uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení městského soudu, pokud provedl uvedenou opravu III. výroku napadeného rozsudku. Z ničeho nelze dovodit, že by městský soud rozhodl o jiném předmětu řízení, a zatížil tak napadený rozsudek vadou nesrozumitelnosti. Uvedená námitka není důvodná.

[49] Stěžovatelka 2) spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku také v překročení mezi soudního přezkumu ze strany městského soudu. Zastává názor, že posouzení stávající urbanistické struktury území a souladu umísťovaného záměru s ní je otázkou vysoce odbornou, k jejímuž posouzení jsou povolány příslušné správní orgány. Městský soud tudíž nebyl oprávněn posoudit výškovou hladinu okolní zástavby a měl se omezit pouze na přezkum úvah stěžovatele 1), které jej vedly k závěru o relevantní výškové hladině zástavby. Pokud přesto k tomuto posouzení městský soud přistoupil, aniž dostatečně vyvrátil kvalifikované závěry stěžovatele 1), učinil napadený rozsudek vnitřně rozporným. Stěžovatelka 2) však současně tvrdí také to, že městský soud nezohlednil, zda může mít výšková hladina vliv na soulad s urbanistickou strukturou. Dovozuje, že určení výškových hladin samo o sobě nemůže v posuzovaném případě způsobit nezákonnost napadených rozhodnutí, když stavební záměr jako celek požadavky výstavby ve stabilizovaném území splňuje. Městský soud se měl podle stěžovatelky 2) zabývat i tím, zda je umístění stavebního záměru v souladu se stávající urbanistickou strukturou, a splňuje tedy požadavky pro umístění ve stabilizovaném území. Posouzení výškové hladiny nemohlo samo o sobě vést k závěru o nepřípustnosti umístění záměru.

[50] Z uvedené formulace stížnostních námitek je zjevné, že jsou navzájem vnitřně rozporné. Stěžovatelka 2) na straně jedné městskému soudu vytýká, že posoudil stávající urbanistickou strukturu území a soulad umísťovaného záměru s ní, ač k tomu pro nedostatek odbornosti nebyl povolán, na straně druhé ale současně namítá, že městský soud nezohlednil, zda může mít výšková hladina na urbanistickou strukturu území vůbec vliv. Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na odst. 37. a také na odst. 68. napadeného rozsudku, z nichž vyplývá, že nejprve je nezbytné vyhodnotit možnost umístění stavebního záměru s určitou výškou v dané lokalitě [a vzít v potaz její výškovou hladinu, kterou je třeba nahlížet na základě odlišných kritérií, než učinil stěžovatel 1) v napadeném rozhodnutí], a teprve poté lze uvážit, zda stavební záměr vybočuje ze stávající urbanistické struktury či nikoliv. Jinými slovy, městský soud se úvahám o souladu stavebního záměru se stávající urbanistickou strukturou dosud nevěnoval, neboť by nahrazoval posouzení, k němuž jako první musí přistoupit stěžovatel 1).

[51] Namítá-li stěžovatelka 2), že městský soud měl přezkoumat závěry stěžovatele 1) ohledně výškové hladiny lokality a neměl je sám posuzovat, jedná se o protimluv. Právě proto, že městský soud shledal posouzení této otázky ze strany stěžovatele nesprávným, byl povinen argumentačně obhájit, v čem tuto nesprávnost závěrů stěžovatele 1) spatřuje. To také učinil, věnoval se dané otázce velmi podrobně a dospěl také ke správným právním závěrům, jak již shora uvedeno. Tato stížnostní námitka tudíž není důvodná.

[52] Stěžovatelce 2) lze dílem přisvědčit v tom, že se městský soud v napadeném rozsudku zabýval i některými aspekty údajných rozporů stavebního záměru s urbanistickým charakterem zástavby. Činil tak však pouze v rozsahu, který bylo možno smysluplně oddělit

pokračování

od závěrů týkajících se posouzení výškové hladiny území a možnosti umístění stavebního záměru v dané lokalitě. K těmto (oddělitelným) závěrům však námitky stěžovatelky 2) zjevně nesměřují, neboť v nich dal městský soud závěrům stěžovatele 1), které jsou ve prospěch stěžovatelky 2), za pravdu. Uvedenou argumentaci týkající se urbanistické struktury území stěžovatelka 2) formuluje pouze ve vztahu k výškové hladině území, avšak v rámci uvedeného posouzení (obsaženého v odst. 59. až 67. napadeného rozsudku) se městský soud této otázky dosud nevěnoval, nýbrž uložil tuto povinnost primárně stěžovateli 1) v jeho dalším (novém) rozhodnutí. Uvedená námitka tudíž také není důvodná.

[53] Přisvědčit stěžovatelce nelze ani v tom, že městský soud v napadeném rozsudku vyslovil nepřipustnost umístění stavebního záměru. Taková úvaha v napadeném rozsudku vůbec obsažena není.

[54] Stěžovatelka 2) se v kasační stížnosti vymezuje také proti úvaze městského soudu o tom, že nese podnikatelské riziko spojené s tím, že pravomocně vydaná rozhodnutí správních orgánů mohou být v budoucnu zrušena. Uvedená úvaha však nepředstavuje nosný rozhodovací důvod napadeného rozsudku, nýbrž stručnou reakci městského soudu na vyjádření stěžovatelky 2) k žalobě. Městský soud zde toliko poukázal na to, že okolnosti související s již provedenou částí stavby a dopad zrušení napadených rozhodnutí na stěžovatelku 2) nemohou být důvodem, pro který by bylo zapovězeno tato rozhodnutí v soudním řízení zrušit. Současně dodal, že po dobu soudního přezkumu napadených rozhodnutí mohla stěžovatelka 2) stavební práce přerušit. Nejedná se tudíž o kasační námitku *stricto sensu*, kterou by bylo třeba nyní podrobit posouzení v řízení o kasační stížnosti, nýbrž o dokreslení rámce skutečností souvisejících s projednávaným případem v reakci na vyjádření stěžovatelky 2) k žalobě.

[55] Za nezákonný konečně nelze napadený rozsudek považovat ani pro jeho podobnost s rozsudkem městského soudu č. j. 14 A 79/2022-107. Podstatná je skutečnost, že odůvodnění obsažené v napadeném rozsudku v přezkumu před Nejvyšším správním soudem plně obstálo. Jeho podobnost s jiným rozhodnutím městského soudu nemůže mít proto bez dalšího na jeho zákonnost vliv. K otázce povinnosti respektovat právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku sedmnáctého senátu městského soudu se již Nejvyšší správní soud vyjádřil výše, aniž v tomto ohledu dovodil pochybení čtrnáctého senátu v nynější věci. Ostatně, jde-li ve shora zmíněném rozsudku a v tom nyní napadeném o sousední pozemky a totožné žalobce, dá se podobnost obou případů bez větších pochyb předpokládat a v takovém případě je nasnadě i podobnost závěrů vyslovených k obdobným otázkám na půdorysu obdobných skutkových okolností. Za stěžejní však Nejvyšší správní soud považuje to (jelikož rozsudek č. j. 14 A 79/2022-107 není předmětem přezkumu v tomto řízení), že odůvodnění napadeného rozsudku vychází z konkrétních skutkových okolností nyní posuzované věci a reaguje na v řízení uplatněné žalobní body. V tomto ohledu nelze městskému soudu v nynějším řízení ničeho vytknout.

[56] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, není zde ani žádná vada řízení s vlivem na jeho zákonnost a městský soud nepochybil ani v právním posouzení stěžejních sporných otázek. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tudíž nejsou dány.

VII.

[57] Kasační stížnosti stěžovatelů 1) a 2) nejsou pro vše výše uvedené důvodné, a proto je Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[58] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasačních stížnostech procesně úspěšní, nemají tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalobci měli v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

[59] Náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech sestává z odměny za společné zastoupení žalobců advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., a to za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasačním stížnostem ze dne 18. 6. 2024 [§ 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky]. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby ve výši 5.100 Kč (vyčíslená s ohledem na § 12 odst. 3 advokátního tarifu) se snižuje podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 %, odměna za 1 úkon právní služby tudíž činí 4.080 Kč. Za zastupování 6 žalobců činí odměna právní zástupkyně částku 24.880 Kč (6 x 4.080 Kč). S tím souvisí též náhrada hotových výdajů související s tímto úkonem právním služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupkyně žalobců nedoložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, o částku této daně se tudíž odměna a náhrada hotových výdajů nezvyšuje.

[60] Náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech celkem činí 24.780 Kč. Jelikož se na vzniku těchto nákladů podíleli oba stěžovatelé rovným dílem (a vyjádření žalobců se vztahovalo k oběma kasačním stížnostem), mají žalobci a) až f) právo na náhradu nákladů řízení vůči každému ze stěžovatelů ve výši 12.390 Kč (viz § 64 s. ř. s. ve spojení s § 140 odst. 1 o. s. ř.). Uvedenou částku je povinen každý ze stěžovatelů zaplatit k rukám zástupkyně žalobců v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[61] Osoba zúčastněná na řízení II) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech, neboť to by jí náleželo pouze tehdy, pokud by se jednalo o náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti uložené jí soudem, případně z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Takové skutečnosti v nynějším řízení nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu